

skydende skat, og visse nærmere opregnede renteindtægter ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Bestemmelsen skal endvidere ses i sammenhæng med renteaftgiftslovens § 9, stk. 3, hvor-efter der ikke er fradragsret for renter ved for sen indbetaling af afgift.

Af administrative grunde fastsættes en mindstegrænse vedrørende tilbagebetaling af for meget betalt renteaftgift på 25 kr. Det svarer til beløbsgrænsen for tilbagebetaling af overskydende skat, jf. kildeskatte-lovens § 62, stk. 2.

Til § 1, nr. 10

Renteaftgiftslovens § 13, stk. 3, vedrører alene afgiftsåret 1987. Bestemmelsen blev indsat i renteaftgiftsloven ved lov nr. 37 af 29. januar 1988, hvor grænsen for opkrævning af renteaftgift blev forhøjet fra 50 kr. til 500 kr. For ægtefæller indførtes samtidig et nedslag i ægtefællernes samlede afgift på 500 kr. Ved disse regler opnåedes det, at der ikke skal oprettes et stort antal pensionskonti med ubetydelige indtægter, og det blev uden betydning for ægtefællers samlede afgift, hvorledes ægtefællerne på selvangivelserne havde fordelt renteindtægter og renteudgifter mellem sig.

Afgiftsfritagelsen for lån fra før 1. juli 1988 har først virkning for afgiftsåret 1988. For også at lempe afgiften for 1987 får enlige et nedslag i afgiften på 750 kr., og ægtefællers nedslag i den samlede afgift forhøjes tilsvarende med 1.500 kr. fra 500 kr. til 2.000 kr.

Bundfradraget på 750 kr. medfører sammen med bagatelgrænsen på 500 kr., at enlige ikke skal betale afgift, når afgiftsbeløbet er mindre end 1.250 kr. Når lånerenten er 12,5 pct. p.a. svarer denne beløbsgrænse til et lån på ca. 50.000 kr.

For ægtepar medfører det samlede bundfradrag på 2.000 kr. og opkrævningsgrænsen på 500 kr., at ægtepar ikke skal betale afgift, når afgiftsbeløbet er mindre end 2.500 kr. Med en lånerente på 12,5 pct. p.a. svarer denne beløbsgrænse til et lån på ca. 100.000 kr.

Til § 2

Skattekontrolloven er senest ændret ved lov nr. 363 af 1. juli 1988, jf. Folketingstidende 1987-1988, 2. samling, sp. 247, 687 og 867.

Til § 2, nr. 1

Efter forslaget pålægges *Postgirokontoret* fra og med kalenderåret 1989 pligt til at oplyse om udlånsforhold på samme måde som pengeinstitutter m.fl. *Postgirokontoret* er i forvejen oplysningspligtig efter skattekontrollovens § 8 H. Forslaget er en konse-

kvens af *Postgirokontorets* udlånsvirksomhed, der består i udlån til de ansatte i Post- og Telegrafvæsenet og udlån i form af adgang til kortvarige overtræk på de enkelte postgirokonti.

Postgirokontorets virksomhed udøves i henhold til Postloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 395 af 16. august 1983 med senere ændringer.

Efter forslaget pålægges *kommunerne* pligt til fra og med kalenderåret 1988 at oplyse om udlånsforhold. Det skyldes, at renter af lån ydet af kommuner – ligesom renter af kommunegaranterede lån – efter forslaget fritages for renteaftgift.

Kommunerne skal ikke oplyse om lån sikret med kommunegaranti, idet disse oplysninger oplyses af det pengeinstitut, der yder lånet.

Efter forslaget § 3, stk. 7, bemyndiges skatteministeren til at udskyde kommunernes oplysningspligt et år, hvis der viser sig behov herfor.

Endvidere præciseres det, at *børsmæglerselskaber* er oplysningspligtige efter rentekontrolordningen på linie med vekselerere.

Som led i børsreformen fratages vekselerere retten til at handle på Københavns Fondsbørs. Eneberettiget bliver børsmæglerselskaber og Danmarks Nationalbank.

Børsmæglerselskabernes virksomhed er reguleret ved lov nr. 316 af 4. november 1986 om Københavns Fondsbørs, med senere ændringer. Børsmæglerselskabernes rettigheder og pligter er fastsat i Industriministeriets bekendtgørelse om Københavns Fondsbørs, nr. 812 af 13. november 1986.

Til § 2, nr. 2

Finansieringsselskaber foreslås gjort oplysningspligtige efter rentekontrolordningen. Som oplysningspligtige skal finansieringsselskaber første gang indberette oplysninger om renter m.v. for kalenderåret 1989.

Ved finansieringsselskaber forstås selskaber, der driver virksomhed ved pengeudlån eller pengeanbringelse.

Med afgrænsningen til finansieringsselskaber, hvis primære virksomhed er at yde eller formidle udlån, opnås, at fortrinsvis lån til forbrug ydet af større udlånsvirksomheder inddrages under oplysningspligten.

I de senere år er disse selskabers udlånsvirksomhed blevet meget omfattende. De finansierer specielt køb af biler, campingvogne og lystbåde.

Selskabets primære virksomhed vil normalt afspejles i selskabets navn eller fremgå af selskabets vedtægter, men det afgørende er karakteren af den faktisk udøvede virksomhed. Ved bedømmelsen heraf vil sammensætningen af selskabets aktiver og kilder-